

θους σου ἀπὸ τὴν αἰωνίαν στέρησιν τῆς θείας δόξης, νὰ μελετῶμεν ἐπιμελῶς καὶ μὲ ταπεινῶσιν τοὺς ἀνοικτούς θησαυροὺς τῆς θείας σου Γραφῆς, καὶ παρτρέχοντες τὰ εἰσέτι ἀπόκρυφα, νὰ ἀγωνιζώμεθα εἰς τὴν φύλαξιν τῶν ἐντολῶν σου, διὰ νὰ ἀξιωθῶμεν νὰ σὲ ἀγαπήσωμεν· σὺ γὰρ εἶπας, Θεάνθρωπε Ἰησοῦ· Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς Ἐγὼ ἠγάπησα ὑμᾶς· καὶ πρὸς διαστολὴν τῆς καθ' ὑπόκρισιν ἀγάπης ἀπὸ τὴν ἀληθῆ καὶ παρεκτικὴν τῆς αἰωνίου μακαριότητος, εἶπας· Ὁ τηρῶν τὰς ἐντολάς μου, ἐκεῖνος ἐστὶν ὁ ἀγαπῶν με. Ἀμήν.

[ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΤΟΥΡΖΑ.]

ΓΝΩΜΙΚΑ ΤΩΝ ΣΙΝΩΝ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΝΟΟΣ. Μὴ δέχου λογισμοὺς διεφθαρμένους. Μὴ ἀνυσῇ, μήτε ὑπερλυτοῦ. Μὴ φθόνει τοὺς ἔχοντας, μήτε περιφρόνει τοὺς μὴ ἔχοντας. Μὴ παραπονοῦ περὶ τῶν ὅσα ὁ Ὑψίστος διατάττει, καὶ μὴ μέμφου τοὺς ἀνθρώπους. Μὴ ἀναλογίζου ἀρχαῖα δεινὰ, καὶ μὴ πολυπραγμονεῖ περὶ τῶν μεμακρυσμένων.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ. Μὴ ὑπεραγάπα τὴν ὠραιότητα. Μὴ πολυπότει. Μὴ στέκει εἰς κινδυνώδεις τόπους. Μὴ παραχῶρει τῇ ὀργῇ. Μετὰ τῶν φαύλων μὴ συναναστρέφου. Τοὺς ἀγαπῶντας νὰ πληττῶσι μὴ παροῦνε.

ΠΕΡΙ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑΣ. Μὴ κακομεταχειρίζου τὰ τῆς Προνοίας ἀγαθὰ. Μὴ ἀγάπα τὰς ὑπερβολάς. Μὴ βασανίζου ὥστε ἀνελιπῶς νὰ ἔχῃς ἅπαντα. Μὴ βλέπε τὰ ὑπὲρ τὴν θέσιν σου. Μὴ χειροτέρευε τὸν σίτον. Μὴ ἀφάνιζε τὰ ζῶντα.

ΠΕΡΙ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ΕΝ ΓΕΝΕΙ. Μὴ παραμέλει τὰς σχέσεις καὶ τὰ καθήκοντα τῆς ζωῆς. Τὰ φαῦλα μὴ πράττει. Εἰς τὰς ἐντολάς τῶν γονέων ἢ διδασκάλων σου μὴ ἐναντιοῦ. Μὴ λάλει παραπολύ. Τὸν παρὰ σοι ξένον μὴ παρόργιζε. Ἄν εὐρεθῇς ἐν μέσῳ δύο κομμάτων, μὴ λάλει ἐνταῦθα μὲν πικρά, ἐκεῖ δὲ κολακείας. Ταραχὰς μὴ ἀνακίνει. Τοὺς πτωχοὺς μὴ κατάκοπτε. Τὰ ὀρφανὰ καὶ τὴν χήραν μὴ δολιεύου καὶ καταδυνάστευε. Μηδὲν ἀδίκως κατηγόρει. Τὰ ἀνωφελῆ μὴ μάνθανε.

ΠΕΡΙ ΠΛΟΥΤΟΥ. Περί εὐθηνῆς τροφῆς καὶ παχυλῶν ἐνδυμάτων μὴ αἰσχύνου. Περιττὰ μὴ ἀγόραζε. Συμπόσια μὴ ὑπεραγάπα. Τοὺς πλουσίους καὶ μεγάλους μὴ ζῆτει νὰ μιμησῇ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ. Περί τῶν οἰκιακῶν ὑποθέσεων τῶν γειτόνων σου μὴ λάλει. Τὰ μυστικά μὴ διακήρυττε. Τὰ σφάλματα τῶν φαύλων μὴ κρύπτει. Μὴ κακολόγει πρὸς τινὰ τοὺς γονεῖς αὐτοῦ. Μὴ κώλυε τὸ ἀγαθόν. Ξένας ὑποθέσεις μὴ ἀνάφερε. Εἰς τὸ φαινόμενον τῶν ἀνθρώπων μὴ ἐπιγέλα. Μὴ μέμφου τινὰ διὰ τὰ σφάλματα τῶν συγγενῶν του. Μὴ ἀγάπα νὰ ἐμπαίξῃς οἰονδήποτε. Μὴ πλάττει διηγημάτια πρὸς βλάβην ἄλλων. Εἰς τὰ πλούτη σου μὴ ἐπαίρου. Περί τῆς πτωχείας σου μὴ παραπονοῦ. Μὴ λάλει μὲ ἄγριον βλέμμα. Μὴ περιφρόνει τὴν πενίαν τῶν ἀνθρώπων. Μὴ διάκοπτε ἄλλον ὁμιλοῦντα. Μὴ ψεύδου. Μὴ βοῇται μὴδ' ἐνθάβρυνε ἄλλους ἀνομοῦντας. Μὴ αἰσχρολόγει. Μὴ συνδιαλέγου περὶ τῶν τυχηρῶν παιγνίων ἢ τῆς ἀκολασίας. Μὴ λέγε τι ἀρχὴν ἔχον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τέλος.

ΠΕΡΙ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ.

Η ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ διαθέτει τὸν ἄνθρωπον νὰ αἰσθάνηται ἐσωτερικῶς, καὶ νὰ ὁμολογῇ ἐξωτερικῶς τὴν πρὸς αὐτὸν γενομένην εὐεργεσίαν, καὶ τὸν καθιστάνει προθυμον ν' ἀνταποδώσῃ τὴν αὐτὴν,

ἢ ἄλλην τινὰ παρομοίαν, καθ' ὅσον ἀπαιτοῦν αἱ χρεαὶ τοῦ εὐεργετηθέντος, καὶ ἐξαρκούν αἱ δυνάμεις τοῦ εὐεργετηθέντος. Ἡ δὲ **ΑΓΝΩΜΟΣΥΝΗ** μένει ἀναίσθητος τῆς πρὸς αὐτὴν εὐνοίας, ὅση-δήποτε καὶ ἂν ἤθελεν εἶσθαι, μηδὲν πρὸς αὐτὴν εὐνοίας, ὅση-λογησῇ εἴτε ν' ἀνταμείψῃ αὐτήν. Ἡ Ἀγνωμοσύνη καθήται ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς, ἐκ δεξιῶν ἔχουσα τὴν ὑπερηφανίαν, ἐξ εὐωνύμων δὲ τὴν σκληρότητα, —ἀξίους δορυφόρους τοιαύτης δεσποίνης. Ὡς ἀναντίβητον ἀλήθειαν ἐμπορεῖς νὰ δεχθῇς ὅτι οὐδ' ὑπάρχει, οὐδ' ὑπῆρξέ τις, μεγάλως ἀγνώμων, ὅστις δὲν ἦτο καὶ ἀνυποφόρος ὑπερήφανος· οὐδ' ὑπερήφανός τις, ὅστις δὲν ἦτον ἐπίσης ἀγνώμων.

Ἡ ἀγνωμοσύνη παραβλέπει πᾶσαν εὐμένειαν· συμβαίνει δὲ τοῦτο, ἐπειδὴ ἡ ὑπερηφανία κάμνει αὐτὴν νὰ ὑπεραίρῃ τὴν καφαλήν τῆς. Ἡ ἀγνωμοσύνη ἐκ τῆς περισσῆς φαυλότητος δὲν ἀντε-εργετῇ, καὶ ἐκ τῆς ὑπερηφανίας οὐτε στοχάζεται τὸν εὐεργέτην· πολὺ κατὰ τοῦτο δμοιάζουσα μὲ τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων, ἀκάρ-πους μὲν, ἀλλ' ὅμως ὕψηλός· αἵτινες μὴδὲν παράγουσι, μὴδὲν τρέφουσι, μὴδὲν ἐνδύουσι, πλην ἔχουν ὕψος καὶ μεγαλοπρέπειαν, ἀνώτεραι ὅλου τοῦ περὶ αὐτὰς κόσμου. Ἡ ἀγνωμοσύνη ἔθηκε τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Βρούτου, ἀλλ' ἡ ἀσυμπάθεια ἐνέπηξεν αὐτὸ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Καίσαρος.

Ἡ φιλία συνίσταται εἰς ἀμοιβαίας περιποιήσεις, καὶ εἰς γενναίαν τινὰ προσπάθειαν νὰ ὑπερβῇ ὁ εἰς τὸν ἄλλον εὐεργετῶν. Ἄλλ' ὁ τὸν ἀγνώμονα εὐεργετῶν ἐπιθέτει εἰς τὸν χάλικα τὴν σφραγίδα του, καὶ σπείρει ἐπὶ τῆς ἄμμου τὸν σπόρον του· —ἐπ' ἐκεῖνον μὲν οὐδεμίαν κάμνει ἐντύπωσιν, ἐκ δὲ ταύτης οὐδένα καρπὸν ἀπολαμβάνει.

ΠΕΡΙ ΟΡΚΩΝ.

ΜΙΑ ἐκ τῶν ἀηδεστάτων κακοθητιῶν εἶναι καὶ τὸ ὀμνύειν εἰς τὴν κοινὴν συνομιλίαν· ὁ ὄρκος πόσον ἀνάρμοστος εἰς εὐγενὲς στόμα! —Τοὺς ἐνόχους τῆς ἀνομίας ταύτης ἐπέπληττε μετὰ μεγάλης ἐπιδοξιοτήτος ἱερεὺς τις Ἀγγλος· μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐδοίκεν μετὰ τινος πλουσίου ἀριστοκράτου, ὅστις, μεγάλως αὐτὸν σεβόμενος, τὸν παρεκάλεσε νὰ εἴπῃ ποῖαν χάριν ἠδύνατο νὰ τὸν κάμῃ, καὶ ἐπεβεβαίωσε τὸν ζήλόν του μὲ πλῆθος βεβήλων ὀρκων. «Εἶναι τῶνόντι μετὰ χάρις, τὴν ὁποῖαν πολὺ ἐπεθύμουν νὰ μὲ κάμῃς,» εἶπεν ὁ ἱερεὺς. «Ἀγαπητέ μου κύριε,» ἀπεκρίθη ὁ εὐγενὴς ἀνυπομό-νως, μετ' ὀρκου πάλιν, «ὅτι καὶ ἂν ζητήσητε, μετὰ πάσης χαρᾶς θέλω σᾶς τὸ χορηγήσει.» Τότε ὁ ἱερεὺς σοδάρως εἶπε, «Μόνην χάριν, Μυλόρδε, ἔχω νὰ σᾶς ζητήσω, νὰ μὲ ἀφήσητε νὰ προσφέρω ἐγὼ τὸν ἀκόλουθον ὄρκον.»

Η ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ.

ΑΣ στοχασθῶμεν πόσον ἰσχυρὰν ἐπιρροὴν ἔχουν αἱ μητέρες εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ἐπερχομένων γε-νεῶν! Ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῆς σήμερον αἱ καταδυναστεῖαι καὶ οἱ φόνοι πληροῦσι τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας· ὁ πόλεμος διασπείρει πανταχοῦ ἀπειράριθμα εἶδη ὀλέθρου· αἱ κραυγαὶ τῶν καταδυναστευομένων ἀνυψοῦνται εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Ποῖα λοιπὸν δύνα-μεις ἀρκεῖ νὰ μεταβάλῃ τὴν σκηνὴν ταύτην, καὶ νὰ εὐφράνῃ τὴν γῆν, διαχέουσα τοὺς καρποὺς τῆς εἰρή-νης καὶ ἀγαθότητος; Ἡ δύναμις τῆς οὐρανίου ἀλη-θείας, ἡ δύναμις τοῦ Χριστιανισμοῦ, διδασκομένου ὑπὸ τῶν μητέρων. Ὡς ἐπιτοπλεῖστον τὰ πρῶτα ἐξ ἡ ἑπτὰ ἔτη τοῦ βίου προσδιορίζουσι τὸν χαρακτῆρα τοῦ